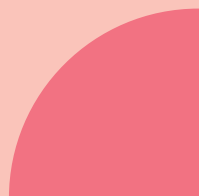
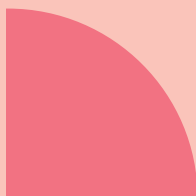
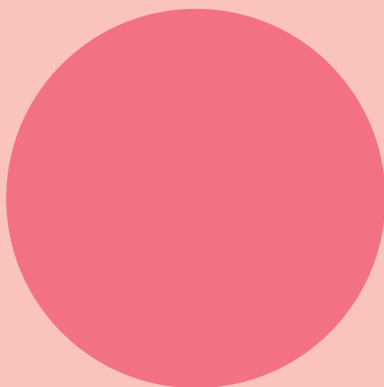
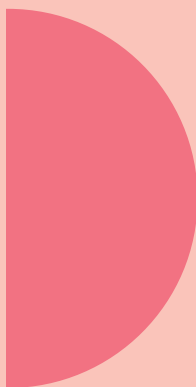
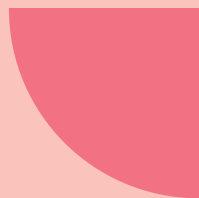
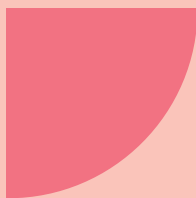

Τέσσερις Σλοβένοι
ΛΟΑΤΚΙ ποιητές

Νίνα Ντραγκίσεβιτς
Γκάσπερ Μαλέχ
Μίλαν Σελ
Νατάσα Βελίνκαγια

Τέσσερις Σλοβένοι ΛΟΑΤΚΙ ποιητές

Νίνα Ντραγκίσεβιτς
Γκάσπερ Μαλέχ
Μίλαν Σελ
Νατάσα Βελίνκαγια

Λάρνακα, Λευκωσία, Μάιος 2023
Μεταφράσεις: Αγγελική Δημουλή
Δημοσίευση SKUC. Με την υποστήριξη του
Σλοβένικου Κέντρου Βιβλίου

Νίνα Ντραγκίσεβιτς

πάω, πάω, βάζω παππούτσια τυλίγομαι με ρούχα, βγαίνω έξω, νη
πάω, στέκομαι ακίνητη, πηγαίνω αργά, πηγαίνω στη γωνία στάση βήμα
παύση στρίβω βήμα στάση στρίβω
τα βλέφαρα κολλάνε , *ζευγαρώνουν*, τρίβονται όλο και περισσότερο το
ένα πάνω στο άλλο, ακόμα πιο έντονα
τσακίζουν, σφίγγονται, κοιτάζω μπροστά
γυρίζω πίσω γυρίζω βήμα πίσω γυρίζω
σκέφτομαι *μαζί* και όλοι με περιφρόνηση,
κουβαλάω τον εαυτό μου, γυρίζω, γυρίζω, οπισθοχωρώ / κάνω ένα βήμα
/ γυρίζω πηγαίνω σπίτι
γυρίζω και πηγαίνω στην πόλη, δεν, κάποιος λέει μην, λέω στον εαυτό
μου όχι,
τι συμβαίνει,
ξέρω, ξέρω τι είναι, όταν σκέφτομαι όλα αυτά που θα μπορούσαν να
συμβούν,
και σίγουρα θα συμβούν.

Ijuban λέει στο κείμενο *πάμε* θέλει να *πάμε* όλη την ώρα,
όταν είναι έτσι στοιχειωμένη και κυνηγημένη, λέει *γρήγορα αγάπησέ με*,
περπατάω αργά από και προς,
όταν η *Ijuban* γράφει παίρνω ένα τσιγάρο πέφτει στο έδαφος κοιτάζω,
σκέφτομαι να το μαζέψω, έξω σίγουρα δεν θα έγλυφα το έδαφος, αλλά
ποιος ξέρει τι έχω καταπιεί μέχρι τώρα, αλλά ακόμα εδώ βρίσκομαι με
κοιτάζω τώρα, δεν θα μαραθώ και δεν θα μαραθώ, κάποια μέρα θα γίνει
ένας καλός πόλεμος, τι θα γίνει αν κερδίσω,
αλλά όταν η *Ijuban* γράφει,

όταν η *Ijuban* καλεί, απαντώ γιατί σημαίνει
ότι είναι ακόμα ζωντανή.

η *Ijuban* ρωτά *τι κάνεις, λέω γράφω λέει για τι, η Ijuban η κυρίαρχος των αδύνατων ερωτήσεων,*

λέω τι να κάνω λέει τι, τι να κάνεις λέω γράφω τι άλλο πρέπει να κάνω λέει τι θα κάνεις λέω τίποτα λέει τι μπορείς να κάνεις λέω τίποτα λέει τι θα κάνεις τι μπορείς, δεν λέω τίποτα, λέει πάμε.

Ανησυχώ υπερβολικά αν είναι ζωντανή, όταν επιμένω ότι δεν υπάρχει κανείς, ειδικότερα κανένας ζωντανός, ενώ υπάρχουν πολλοί, δεν το κάνω, αλλά ποιος νοιάζεται. αναβάλλω για κάποτε λέω ότι *γράφω για την αναχώρηση, τους τοίχους, ορκίζομαι ότι έχω δει την haushofer, ο τοίχος της απλώς μια απάτη, απλά δεν την αγαπά, ούτε εγώ, σε αγαπώ. λέω θα πήγαινα, γράφοντας θα πήγαινα, κάνω παύση και πάω, λέω θα πήγαινα, λέει πού αλλά εκεί που λέω ότι θα ήθελα να πάω, λέει μαζί μου δεν λέω τίποτα, θα ήθελα να πάω και δεν μπορώ να περιμένω ώσπου να έρθει.*

μετά λέω, σκεπτόμενη δυνατά, ώστε να μην ανησυχεί ότι δεν είμαι ζωντανή, γιατί σίγουρα είμαι,

λέω ο λύκος μας γάμησε τελείως, όλους, με αυτό το δωμάτιο, δεν είπε ποιος το έφτιαξε και δεν είπε πόσα δωμάτια είχε, και σίγουρα δεν είπε ότι σίγουρα δεν ήταν εδώ, πήγαινε μόνη τώρα.

όταν παρασύρομαι, ανησυχώ, τι της λέω όταν μιλάω, δεν ξέρω αν ζει, συγκρατώ τον εαυτό μου, λέω *σε ενδιαφέρει έστω, είναι σίγουρο ότι ναι, είμαστε μιλάμε μόνο μεταξύ μας τώρα,*

το χανζαπλάστ έκανε τη δουλειά του, το πρωί πάμε για ύπνο.

Λέω και τι κάνεις, και λέει γράφω, σε σκέφτομαι, ζω κάπως, έτσι είναι αυτή πραγματικά, νομίζω,

πως πιστεύει ότι βαρέθηκα, λέει ενδιαφέρεσαι κιόλας, φυσικά με ενδιαφέρει, αλλά επωμιζόμαστε το γενικό αντισυμφέρον, μας ενδιαφέρει φυσικά αυτό που λέμε,

αλλά

κανένας από εμάς δεν ξέρει πόσο ακόμα ο άλλος θα είναι ακόμα ζωντανός,

εξοικονομούμε χρόνο, χρησιμοποιώντας τον για να αναρωτηθούμε αν ενδιαφερόμαστε.

λέει ότι γράφεις ότι φεύγεις από αυτή την πόλη, λέω ναι, λέει ξέρω λέει θα φέρω βοσκό / η *Ijuban* λέει ότι ο βοσκός ο καουμπόι έρχεται πάντα / η Πάτι Σμιθ λέει ο καουμπόι λέει *Ijuban*, η *Jessica Lange* λέει ο καουμπόι λέει η *Ijuban*,

είμαστε ακόμα εδώ καθόμαστε εδώ για πάντα λέμε αλλά πού, αλλά πού λέει έλα σε μένα πάμε σε μένα κάθονται δίπλα μου είναι ξαπλωμένοι δίπλα μου και ρωτάνε ο ένας τον άλλον πού,

λέει έλα σε μένα έρχεται σε μένα.

η *Ijuban* δεν αναρωτιέται πού, είναι εδώ και συμφιλιώνεται,

λέει έκανα ό,τι μπορούσα για παρηγοριά,

και ακόμη και αυτό έπρεπε να το σκαλίσει μόνη της μέχρι τον πυρήνα ξεκάθαρα μόνη της λέει θα φέρω τον βοσκό διάβασα ο βοσκός μπήκε σε ένα αυτοκίνητο που πήγε στην Αμερική κοιμήθηκε σε μοτέλ, ο βοσκός πήγε, ο βοσκός πήγε,

συγγνώμη, λυπάμαι όταν ακούω τη *Ijuban* κοιτάζω έξω στο πάρκινγκ, πού είναι ο βοσκός, πού είναι το αυτοκίνητο, δεν υπάρχει τίποτα, δεν υπάρχει, και λυπάμαι,

και δεν υπάρχει, γι' αυτό και όπου πιθανώς σημαίνει πάντα εδώ.

θα την τελειώσω, τη *Ijuban*, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είτε με μια αποκάλυψη, μια ανάμνηση ξανά και ξανά πάλι, ή με σιωπή,

λέει πες μου, πες μου, σε ξέρω τόσο καλά λέει,

ξέρει τι θα πω, ελπίζει ότι θα το πω, έτσι επιτέλους θα πει δυνατά ότι δεν βγάζει τα προς το ζην,

ελπίζει να μην το κάνω για να μπορεί να πει ότι είμαστε χαρούμενοι, όταν λέει η *Κολέτ* δεν έβγαζε τα προς το ζην, άρα βοήθηστε φίλοι μου, εγώ λέω ότι η Έθελ δεν έβγαζε τα προς το ζην, οπότε οι φίλοι βοήθησαν, λέει βλέπεις λέω τι, πότε μας παρηγορεί, όταν πολύ αργότερα λέει

τι έγκλημα.

Βιογραφικό:

Είναι ποιήτρια και συνθέτης, με Ph.D. στην Κοινωνιολογία. Διεπιστημονική καλλιτέχνηδα της οποίας το καλλιτεχνικό και θεωρητικό έργο κυμαίνεται από θέματα LGBTQ+, φεμινισμό και κριτική θεωρία, καθώς και ηχητικές τέχνες και σπουδές ήχου. Έχει γράψει τα βιβλία: *Kdo ima druge skrbi* (2014), *Slavne neznane* (2016), *Med njima je glasba* (2017), *Ljubav reče greva* (2019), *To telo, pokončno* (2021), *Kako zveni oblast* (2022), και *Ampak, kdo;* (2023). Για την ποίησή της, έλαβε το

βραβείο Jenko 2021, το βραβείο Župančič 2020 και δύο βραβεία Knight of Poetry 2018. Από το 2023 διατελεί Werner Düttmann Fellow στην Σχολή καλών Τεχνών στο Βερολίνο.

Φωτογραφία: Veilkonja

Γκάσπερ Μαλέχ

θα βγάλω από τον εαυτό μου
τη φωνή που θα αναγγείλει
το ξημέρωμα.

* * *

Βαρέθηκα να περιμένω.
Κουρασμένος από τις φωνές που αντηχούν
μέσα μας, τα βήματα
των οποίων αρνούμαστε την επιβίωση.
Στην αιώνια επιθυμία να έρθει
το αύριο. Ή κάποιος άλλος,
μια απλή κόρη του ματιού
απλώνει στα δίχτυα ενός βλέμματος
κάπου στα ύψη,
πίσω από τον ορίζοντα και το απτό
του οποίου τα σημάδια αποχρωματίζονται.
Σε δίλημμα. Αναμένοντας μια
διαφορετική έκρηξη,
σηκώνουμε τα πέπλα μιας απάντησης
περιμένοντας τον έναστρο κάμπο
να ανοίξει – όχι να απλωθεί –
θα μπορούσαμε να ξεκουραστούμε
τόσο ειρηνικά όσο σε περσικό χαλί.

* * *

όλο και λιγότερο τέλειο
μα συνεχώς πλησιάζει.
Σκίζω τον εαυτό μου με μια λέξη -
παραισθησία: σαν ίχνος κρυμμένο
υπό το σημείο μιας εφαιπτομένης,
επαγρυπνώ σαν ζώο,
τόσο προσεκτικός ώστε να μην είμαι καν
αναγνωρίσιμος, η συσσώρευση
μοιραίων σιωπών. προορισμένος
για μια κατάρα που ζει αλλού:
γιατί, το άλυτο του ζητήματος,
η καμπύλη στρογγυλεύει και κατεβαίνει
στο κενό: την ακολουθώ,
εκεί πού δεν μπορείς να με αντιληφθείς
στην καρδιά ενός κέλυφους καρυδιού.
εκεί κατεβαίνω. μια άβυσσο
που αφόρητα σάζει.
γι' αυτό σου λέω.

* * *

Η θάλασσα πλημμυρίζει από τη δύναμη
όλων των στοιχείων. Έκκληση για
πάθη ξεσκισμένα, έναν άγνωστο
που ξεχνάς στον καθρέφτη
ή πίσω από μια κουρτίνα. Όλη η επίγνωση
είναι στα κύματα. Ίσως απρόσιτη,
κάτω από την επιφάνεια. Είσαι κομμάτια
στην ακτή, ακαθόριστα ρίγη. Και
ίσως είσαι ακόμα εκεί, στην άμμο.
Στην παροδικότητα των κάστρων που χτίστηκαν
από ξένο χέρι. Υπάρχει θάνατος

έρχεται με τη θάλασσα. ανήκει σε αυτόν,
όπως όλα τα άλλα που ξεβράστηκαν στη στεριά.

* * *

δεν δένονται
αν και δεμένοι μεταξύ τους
δεν σπάνε
αν και σπασμένοι
όποιος σε μια παύση
μάζεψε τη χάρη
σκορπίζοντάς τη μέσα στην κοιλάδα
δίχως κορυφές
και στερούνται τις κοιλότητες
που φιλιούνται χωρίς σώματα
και μετά κατεβαίνει
βαθιά στη γη
με διαυγή επίγνωση
του παιχνιδιού ρόλων

Βιογραφικό:

Γεννήθηκε το 1975 στο Koper (Σλοβενία) όπου ζει και εργάζεται. Δημοσίευσε τρία βιβλία με ποιήματα στα σλοβενικά: Νησί, Προαισθήματα, Ένα φίλι, 2004, που προτάθηκε για το βραβείο «καλύτερου πρώτου βιβλίου» στην 21η Σλοβενική Έκθεση Βιβλίου (2005), Καθέτως (2009), Κάτω από αυτή την ήπειρο (2017). Η ποίησή του μεταφράστηκε σε είκοσι ξένες γλώσσες και συμπεριλήφθηκε σε ορισμένες ανθολογίες στη Σλοβενία και στο εξωτερικό. Προσκλήθηκε σε πολλά σλοβενικά και διεθνή λογοτεχνικά φεστιβάλ (μεταξύ άλλων: Lahti International Writers' Reunion, Beijing Poetry Festival, Nicaragua Poetry Festival, Festival Luna de Locos, Κολομβία, Curtea de Argeș Poetry Nights, Ρουμανία

– με την ευκαιρία αυτή του απονεμήθηκε το βραβείο «Ευρωπαϊκό Grand Prix» για την ποίηση-Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης του Μπουένος Άιρες), συναντήσεις και εργαστήρια για ποιητές και μεταφραστές. Η κύρια δραστηριότητά του είναι η μετάφραση σύγχρονης ιταλικής μυθοπλασίας και μη μυθοπλασίας. Το 2011

έλαβε το διάσημο βραβείο Golden Bird για τη μετάφραση του μυθιστορήματος *Petrolio* του P. P. Pasolini. Το 2016 τιμήθηκε με ειδικό εθνικό βραβείο μετάφρασης από το Υπουργείο Πολιτισμού και Τουρισμού της Ιταλίας.

Μίλαν Σελ

Ελληνική Ωδή (I)

Στη Χάλκη για μια εβδομάδα όλα
συνδέονται. Η πρωινή μυρωδιά από
το ψωμί ενώνεται το βράδυ με τη
γεύση από κρασί στην βεράντα. Η στρουμπουλή ελιά
γλιστράει σε μια θηλή καθώς φιλιόμαστε
στην παραλία, και τα σεντόνια είναι γλυκά
σαν σπέρμα, φρεσκοπλυμένοι, κάνουμε
έρωτα για τρίτη φορά, καθώς η νύχτα
πέφτει. Το χρυσό του μελιού λάμπει
στο δέρμα σου. Το γλείφω αργά με πάθος
και κυκλικές κινήσεις. Οι τρίχες γύρω από τα γεννητικά σου όργανα
έχουν το κιτρινωπό άρωμα των σύκων
που μαζεύεις στον δρόμο για το σπίτι ενώ εγώ
ανάμεσα στις πέτρες και τα γαϊδουράγκαθα μαζεύω θυμάρι,
έτσι όλη μέρα τα χέρια μου μυρίζουν σεξ.

Μαυρισμένο από τον ήλιο, το κορμί μου, πάλι ερωτευμένο με
το δικό σου, δονείται, η επιθυμία
καθρεφτίζεται στο μυαλό μου, και για πρώτη φορά
νιώθω με σιγουριά ζαλισμένος και
λάγνος! Ανταλλάσσουμε ματιές σαν νερό και
τον ορίζοντα έρωτικοί σάτυροι πάμε
στη θάλασσα για να δροσίσουμε τις στύσεις μας.
Στη ζέστη του μεσημεριού πίνω (μια λέξη λιγότερη)

το μπλε της αναδυόμενης επιφάνειας
και οι ψυχές των νεκρών πετούν στον ουρανό
από το νεκροταφείο απέναντι από τον κόλπο.
Μαζί σου η νευρική μου για μια στιγμή στέκει
ακόμη. Ο χρόνος τρέχει προς τα πίσω και προς τα εμπρός, και
η ζωή αγκαλιάζεται με την αγάπη ως τον θάνατο.

Η ανικανότητα της γλώσσας

Για χρόνια περίμενε παγιδευμένος
πίσω από έναν τοίχο, μόνο για να ξεχυθεί
στο τέλος, γδέρνοντας τη σιωπή
κάθε πόρου με τη γραφή, σκίζοντας
για σωτηρία για εξομολόγηση,
ξεπλέοντας μακριά τα ανείπωτα
με τα λόγια ενός ποιήματος.
Έχω κολλήσει με μια πρόταση
στα Σλοβένικα, και με μια άλλη
στα αγγλικά, μόνο διαφορετικά,
που με αφήνει χαμένο
Και μερικές φορές δεν ξέρω πια
πού στέκομαι συναισθηματικά ότι
μεταφράστηκε από τη σκέψη στη γλώσσα.

Και δεν ξέρω πια σε ποια
γλώσσα σ' αγαπώ. Αγγελικά,
παραπονιέσαι ότι απομακρύνομαι.
Στέκεσαι μόνος, αβοήθητος
στην πόρτα, καθώς κλειδώνομαι μέσα στην
κάμαρα με τις ιστορίες μου, όπου εσύ
δεν έχεις είσοδο στις λέξεις μου.

Ξαπλώνω δίπλα σου, τσιμπολογάς
τη θηλή μου, περίεργα πράγματα περιφέρονται
μέσα από το κεφάλι μου σε διάφορες γλώσσες,
και ήδη ο πόθος σου έχει ξανασηκωθεί.
Συχνά σκέφτομαι ότι με θέλεις μόνο για το σεξ.
Όταν όμως σου δίνομαι
στο κρεβάτι, φτάνω
διαλυμένος. Πιο ήρεμος, καταλήγω:
η ανικανότητα των γλωσσών
μου δημιουργεί σύγχυση, αλλά αυτή
επικοινωνία των σωμάτων
δεν χρειάζεται λεξικό.

Ελληνική Ωδή (II)

Ο ειδωλόατρης Απόλλων με άγγιξε με το δάχτυλό του
επιδοκιμάζοντας και κάτι σχεδόν απίστευτο
συνέβη – ανακάλυψα το σώμα μου,
που έχει γίνει σαν ποίημα, ένας χώρος δυνατότητας
ικανότητες που μπορείς να μετατρέψεις προς όφελός σου ή προς
κατάχρηση.

Ως παιδί οι άνθρωποι με δίδαξαν ότι η γύμνια είναι ντροπή.
Στις κατηγήσεις τους όλα τα σωματικά ήταν καταδικασμένα
στην αηδία. Ωστόσο, στο επιτρέπω
άπλωσέ με στα βράχια στο νερό και πυροβόλησε με τις
σύσεις στην ταινία μας επάνω χωρίς την παραμικρή αμηχανία.

Ο ζηλιάρης Δίας κατά τη διάρκεια της νύχτας στέλνει τη βορά να
ταρακουνήσει
το παλιό σπίτι, και το πρωί μετά από τον έρωτα ξυπνάμε
γελώντας. Τσαλακώνω το σεντόνι στο χέρι μου

μέχρι να καταλάβω ότι είμαστε καλυμμένοι με κομμάτια από εκείνον
τον γύψο
που ράντιζε το κρεβάτι μας το ελληνικό ταβάνι.

Ραγισμένο Μπουκέτο

Όλο το Σαββατοκύριακο τακτοποιώ την ακαταστασία
μόνος μου, κουζίνα ως τραπεζαρία
και κάτω από τις σκάλες του χολ.
Ψαχουλεύω στα ντουλάπια και
σε μια σακούλα για κάδους βάζω βότανα και μπαχαρικά
με ημερομηνίες χρήσης τόσο παλιές που έχουν
λήξει. Δεν έχω ιδέα τι να κάνω
με τα πλαστικά κιβώτια και τα γυάλινα
βάζα που μάζευα με τόση ευλάβεια.
Όλα αυτά τα σκουπίδια συσσωρεύονται ανελέητα.
Κρέμονται στον λαιμό μου, με πνίγουν,
και δεν ξέρω πώς να σώσω τον εαυτό μου.
Προτιμώ να κάνω άλλα πράγματα. Τα πράγματα
που θα με έκαναν χαρούμενο είναι για εκείνον
χάσιμο χρόνου. Ακριβώς κάτω από το ταβάνι
παρατηρώ λεπτές ρωγμές στον τοίχο. Το
σπίτι μας, φαίνεται πως διαλύεται. Όσπου
να έρθει σπίτι είμαι τρελός και
μοναχικός και θυμωμένος και τον σπρώχνω μακριά.
Σαν μια βάρκα μακριά από την ακτή.
Έχει φθαρεί και έχει ξεφτίσει. Κλείνεται
στον εαυτό του για λίγες μέρες, και κάτι
φαίνεται να έχει θρυμματιστεί μέσα του.

Για μέρες αποφεύγουμε τις ανεκδιήγητες κατηγορίες
μέχρι να καούν κάτω από το δέρμα και να χαλάσουν,

η σιωπή μας ροκανίζει. Αυτή τη φορά είναι ξεκάθαρο.
Δεν υποχωρεί. Πανικόβλητος ψάχνω τρόπους να ξεφύγω,
και είμαι τόσο φοβισμένος που δύσκολα μπορώ
αναπνεύσω. Τετάρτη βράδυ βρίσκω να με περιμένει
στο τραπέζι ένα μπουκέτο λευκά κρίνα και ένα δικό του
σημείωμα: *Αυτά είναι για σένα!* Δίπλα στο βάζο,
ένα μαχαίρι. Το χέρι μου τρέμει, πιάνω
την υγρή λεπίδα' κάτι σκληρό
έχει σπάσει επιτέλους μέσα μου.

Ελληνική Ωδή (III)

Ξαπλώνω στον ήλιο στο σπίτι στη βεράντα και
με αγαλλίαση το δέρμα μου θυμάται την άμμο-
την καταιγίδα το περασμένο καλοκαίρι στη Χάλκη: κλείσαμε τα
παραθυρόφυλλα και στην αδράνεια του απογεύματος
κάναμε έρωτα στη σκιά της καλοκαιρινής ζέστης.
Η καλύβα του βαρκάρη μας δίνει καταφύγιο και
το κρεβάτι τρίζει μαζί με τα δοκάρια της οροφής.

Το ηλιοκαμένο κορμί μου φλέγεται και εγώ, αφοσιωμένα,
με γνήσια χαρά, το γνωρίζω.
Με έκπληξη κοιτάζω τη γύμνια μας
αγάπη χωρίς ντροπή. Αυτός επίσης
μου λέει: «Είσαι σέξι, είσαι τόσο σέξι . . .»

Αφού τελειώσουμε θα κοιμηθούμε λίγο και θα σηκωθούμε
όταν θα έχει νυχτώσει. Αλλά αυτή η αγάπη
δε θα με αφήσει. Και επιστρέφει σε μένα σήμερα
στη βεράντα, έτσι ώστε στη μεγάλη πόλη να αναπολώ
στρογγυλές πέτρες, γαϊδουράγκαθα, τα τραγούδια των τζιτζικιών
και το χρώμα του ουρανού της Μεσογείου. . .

Βιογραφικό:

Ποιητής και μεταφραστής, απόφοιτος του Πανεπιστημίου της Λιουμπλιάνα (Συγκριτική Λογοτεχνία και Κοινωνιολογία). Ο Μίλαν ζει και εργάζεται στο Λονδίνο από το 1992. Έχει εκδώσει πέντε βιβλία ποίησης. Η πρώτη του συλλογή *Darilo* (Δώρο) περιγράφηκε ως ένα από τα πιο ομοερωτικά ποιητικά βιβλία στη Σλοβενία. Τα ποιήματά του μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες και δημοσιεύθηκαν σε εβραϊκή μετάφραση σε μια ανθολογία με τίτλο *Οι Υιοί και Εγγονοί του Καβάφη* στο Ισραήλ (2015), μια σημαντική επιλογή από ποιήματά του σε ιταλική μετάφραση δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό *Fili d'aquilone* (Αρ. 46,2017) και σε αγγλική μετάφραση στο περιοδικό *The Riveter* στο Ηνωμένο Βασίλειο. Συνέβαλε με πολλές μεταφράσεις για την Ανθολογία Σύγχρονης Ευρωπαϊκής Ομοφυλοφιλικής Ποίησης, *Moral bi spet priti* (ŠKUC-Lambda, 2009) και την Ανθολογία Σύγχρονης

Ευρωπαϊκής Λεσβιακής Ποίησης, *Brez besed ji sledim* (ŠKUC-Lambda, 2016). Η τέταρτη συλλογή του, *Unspokenswacing* δημοσιεύτηκε σε αγγλική μετάφραση από το *A Midsummer Night's Press* στη Νέα Υόρκη το 2019.

Φωτογραφία: προσωπικό αρχείο

Νατάσα Βελίνκαγια

Οι ιστορίες πάντα τελειώνουν
με δυο ανθρώπους να καταλήγουν μαζί,
κάθε ταινία, τραγούδι, κάθε μυθιστόρημα εκεί καταλήγει,
οι άνθρωποι κρατούν τα δάχτυλά τους σταυρωμένα, κλαίνε,
αναπνέουν
με ανακούφιση,
και μετά ιδού το τέλος,
φεύγουν από την ταινία,
από το βιβλίο,
από τον συναισθηματισμό,
προς τις περιπέτειές τους,
τρέχουν τις δουλειές τους,
ό,τι και να κάνουν,
κάνουν σχέδια για την επόμενη μέρα,
και ο συναισθηματισμός φτάνει σ' ένα τέλος.

* * *

Να γράψω μια ιστορία αγάπης
χωρίς κλισέ και κοινοτοπίες,
που περιγράφει τον αγαπημένο
χωρίς βαθιά λόγια, μυστήρια
για τα οποία πάντοτε αναρωτιόμαστε
κι όχι να γράφω για μοναξιά, απόσταση, αμφιβολίες,
να γράψω για τη λαχτάρα να φιλήσω
και να φιλήσω,

να γράψω για ένα φιλί που δεν προκύπτει από τη βιασύνη των πράξεων,
να γράψω για ένα φιλί που είναι ένωση,
να γράψω τη λαχτάρα να ζήσω τη συντροφικότητα της αγάπης
και να ζήσω στη συντροφικότητα της αγάπης,
κι όχι να γράφω για μοναξιά, αποστάσεις, αμφιβολίες,
να γράφω για αγάπη.

* * *

Γιορτάζουν οι άνθρωποι, γλεντάνε,
η μουσική παίζει μήνες σε αυτό το παγοδρόμιο,
ακούγεται με χρονοκαθυστέρηση και από απόσταση,
οι φωνές ακούγονται με χρονοκαθυστέρηση,
ο ρυθμός ακούγεται με χρονοκαθυστέρηση,
δεν συμπίπτουν πια,
η ηχώ τα κατοπτρίζει ανάποδα
σαν να πετάει τον πολιτισμό,
ομιλία και μουσική σε μια παράλογη σειρά,
πιο δυνατά και πιο απαλά,
μια ηχώ που φυσούσε ο άνεμος
σαν από περασμένο, εγκαταλειμμένο παρελθόν
ενός τρελαμένου πολιτισμού,
μια μέρα πλησιάζω πιο κοντά,
οι άνθρωποι γλιστρούν σε κύκλο στην επιφάνεια του πάγου,
χορεύοντας, κρατώντας τα χέρια τους,
όλα εφάπτονται.

* * *

Εκείνη ρωτάει πώς είμαι.
Λυπημένη, απαντώ.

Θα έπρεπε να έχω σκαλωσιά γύρω από την καρδιά,
με ρωτάει τι έγινε,
Της λέω ότι τα ξέρει η καρδιά όλα αυτά
πως δεν θέλω να μαλακώσω με την κατανόηση
τι απορρίπτει την κατανόησή μου,
να γκρεμίσει τοίχους, να γίνει ερείπια,
ότι δεν θέλω πια να γράφω για το παρελθόν,
ότι είναι πολύ μεγάλο και πολύ παλιό, γεμάτο,
και είμαι σαν ζητιάνος μέσα σε αυτό, που εκλιπαρώ μια χαλαρή
αλλαγή,
το παρελθόν εισχωρεί μέσα μου σαν απογοήτευση,
Είμαι σαν τυφλός, δίχως αισθήσεις.
Είμαι άγνοια,
που έπαψε να αναγνωρίζει πλέον τους ανθρώπους.

* * *

Μόνο τόσο αντέχει η καρδιά,
μυρίζουμε και οι δύο τον ντεκάφ καφέ,
αλλά μερικές φορές πρέπει να τον πιούμε για να κοιμηθούμε,
μόνο τόσο αντέχει η καρδιά,
μπορεί να παραμερίσει τους πόνους,
παραμερίζει το παρελθόν, το χάος, τους ανθρώπους,
και έτσι μερικές φορές πίνουμε ντεκάφ καφέ,
σηκώνοντας τη μύτη μας
συζητώντας τους πόνους, το παρελθόν, το χάος, τους ανθρώπους,
τότε μπορούμε να κοιμηθούμε
γιατί η καρδιά διαχειρίζεται μόνη τόσες πολλές παρορμήσεις,
μπορούμε να αποφύγουμε τον πραγματικό καφέ,
αλλά όχι
τους πόνους, το παρελθόν, το χάος, τους ανθρώπους.

* * *

Έτσι απομακρύνεσαι,
δεν παίρνεις τίποτα μαζί σου στην αρχή,
απλώς φεύγεις,
να περάσεις λίγες μέρες στο σπίτι της,
επιστρέφοντας θα πάρεις τα ρούχα σου στο διαμέρισμα,
τα πλένεις στο δικό σου πλυντήριο,
πηγαινοφέρνεις τα ρούχα σου πέρα δώθε για μερικούς μήνες,
τότε αγοράζεις στον εαυτό σου ένα νέο άρωμα, αφήνοντάς το στη
θέση της,
σιγά σιγά, το διαμέρισμα γίνεται ανοίκειο,
περιέχει όλα τα βιβλία, τους δίσκους και τα γλυκά,
αυτή την πολυθρόνα αγόρασαν από κοινού και οι τρεις πρώην σου,
μένει,
μετά παίρνεις το παιδικό κολιέ και το μπρελόκ,
αφήνοντας τις πεταλούδες της Anica Černež,
και τους Μύθους του Κριλόφ εκεί,
τα πρώτα μου βιβλία, χαρισμένα από τη μαμά και τον μπαμπά.
Θα τα πάρω μια μέρα.
Λέει, μπορώ να αδειάσω την γκαρνταρόμπα μου για σένα.
Λέω, ένα μικρό συρτάρι,
που τώρα περιέχει όλη μου τη ζωή
επτά βιβλία, επτά σετ φορέματα,
ένα κασκόλ, ένα κορδέλα, μια ομπρέλα,
για μια εβδομάδα
που συνεχίζει να παρατείνεται ξανά και ξανά.

* * *

Της λέω ότι την αγαπώ
διαφορετικά από ό,τι έχω αγαπήσει τους άλλους.
σαν να μην ήταν τίποτα μπροστά μου, γιατί τίποτα δεν είναι μπροστά

μου, την αγαπώ,
σαν να αντιμετωπίζα τον θάνατο, γιατί αντιμετωπίζω τον θάνατο, την
αγαπώ,
σαν να ήμουν ήδη πέρα, γιατί είμαι πιο πέρα, την αγαπώ,
Την αγαπώ σαν να ήταν αδύνατο να είμαι ξανά μαζί της,
σαν να ήμουν πιο πέρα,
αντίσταση στον αποχαιρετισμό.
ότι η αγάπη είναι αντίσταση,
ότι η αντίσταση δεν είναι μοναξιά,
ότι η αγάπη δεν είναι μοναξιά,
η αγάπη δεν είναι μοναξιά.

Βιογραφικό:

Κοινωνιολόγος, ποιήτρια, δοκιμιογράφος και μεταφράστρια. Έχει εκδώσει επτά ποιητικά βιβλία. η πρώτη της ποιητική συλλογή *Αβουπια* (Συνδρομή / 1994) θεωρείται η πρώτη ανοιχτά λεσβιακή ποιητική συλλογή στη Σλοβενία. Είναι επίσης συγγραφέας έξι βιβλίων με δοκίμια και επιστημονικές εργασίες, που αναλύουν τη διαπλοκή της καλλιτεχνικής, πολιτιστικής, πολιτικής και κοινωνικο-σεξουαλικής πραγματικότητας. Γράφει από μια λεσβιο-φεμινιστική οπτική. Έχει μεταφράσει δεκάδες λογοτεχνικά έργα θεωρίας πολιτισμού, λεσβιακής και ομοφυλοφιλικής θεωρίας και ριζοσπαστικής κοινωνικής κριτικής. Έλαβε το βραβείο Faculty Prešeren για την προπτυχιακή της διατριβή (1993), το βραβείο Župančič για το λογοτεχνικό της έργο (2016), το διεθνές λογοτεχνικό βραβείο KONS (2018), που απονέμεται σε συγγραφείς που θεωρείται ότι έγραψαν κοινωνική λογοτεχνία και αφιέρωσαν τη ζωή τους στην βελτίωση της κοινωνικής δικαιοσύνης και το βραβείο Jenko (2022), το υψηλότερο βραβείο ποίησης στη Σλοβενία.

Φωτογραφία: Tihomir Pinter

Nina Dragičević

* * *

i go, go, shoes on clothes on wrap myself weigh myself down, go out,
vrə

i go, standing still, going slowly, go to the corner stop step pause turn
step stop turn

becoming *together* squeezing eyelids copulating, more, yet more rub-
bing against each other chafing,

yet more intensely snuggling creasing tightening in, i look in front

i step back turn step back turn

i think *together* and all in disdain,

carry myself over, i turn, turning around, stepping back / take a step /
turn go home

i turn go around the town, i don't, something's saying don't, i say to
myself don't,

what's going on,

i know, i know what it is, when i think about all that could happen,
and it sure will.

ljubav texts says *let's go* wants *let's go* all the time,

when thus haunted and chased she says *love me fast* walks slowly i
walk from and to,

when *ljubav* writes i take a cig it drops on the ground i stare i think to
myself, should i pick it up, outside i surely wouldn't lick the ground, but
who knows what i've swallowed thus far, but still here i am look at me
now, won't and won't wither, someday there'll be a fine war, what if i win,
but when *ljubav* texts,

when *ljubav* calls, i answer because her call means she is still alive.

ljubav says *what are you doing* i say *i'm writing* she says *about what, ljubav* the master of impossible questions, i say *what should i do* she says *what, what should you do* i say *i'm writing what else should i do* she says *what will you do* i say nothing she says *what can you do* i say *what should i do* she says *what you can*, i say nothing, she says *let's go*.

i'm overly worried if she's alive, when i insist that there is noone, especially noone alive, while there are many others as many as you wish, but i don't, but who cares. i postpone to

whenever, i say *i'm writing about departing, walls, i swear i've seen haushofer, her wall just a scam, she just has no love for it and neither do i, i do love you*.

i say *i'd go*, writing *i'd go*, pause *but where* i'm dwelling on it, so, i go, i say i would go, she says *but where* i say i'd like to go she says *with me* i say nothing,

i'd like to go and can't wait till she comes.

further i say, thinking out loud, so she wouldn't worry that i'm not alive i sure am,

i say *how woOLF totally fucked us up, all of us, with that room, she didn't say who had built it, and she didn't say how many rooms she had, and she definitely didn't say that she most definitely wasn't here, let alone now*.

when i get carried away, get worried, what am i saying to her when i'm talking i don't know if she is alive i curb myself, i say *are you even interested in this* she is she sure is, we're talking only to each other now, the putsch has done its job, in the morning we go to sleep.

i say *and what are you doing*, and she says *i'm writing, thinking about you, living somehow*, she really is, i think, she thinks i am bored, she says *are you even interested in this* of course we are in all of it, but we are assuming the general antiinterest, we are

interested of course in what we are saying, but
neither of us knows how much longer the other will still be alive,
we're saving time, using it to ask ourselves whether we're interested.
she says *you're writing about leaving this town* i say *yes* she says *i know*
says *i'll bring shepard* / *ljubav* says *shepard the cowboy always goes*
/ *patti smith* says *cowboy* says *ljubav*, *jessica lange* says *cowboy* says
ljubav,
we are still here have been sitting here forever we are saying *but where*,
but where
she says *come to me* we go to me are sitting by me are lying by me and
are asking each other, *where*,
she says *come to me* she comes to me.

ljubav does not ask herself *where to*, she is here playing conciliation,
says *i've done everything i could* drilling into her head suppressing con-
solation,
and even this she had to carve out on her own to the core clearly on her
own clearly says *i'll bring shepard read shepard went into a car drove*
off across america slept in motels, shepard went, shepard went,
sorry, i feel sorry when listening to *ljubav* i am looking out at the parking
lot, where is shepard, where is the car, there isn't anything, there isn't,
and i'm sorry,
and there isn't, which is why *where possibly* always means *here*.
i will finish her off, *ljubav*, one way or another, either with a revelation, a
recollection over and over
again, or with silence,
she says *tell me, tell me, i do know you that much* she says,
she knows what i will say, she hopes i will say it, so she will finally say
out loud that she doesn't make a living,
she hopes i won't so that she can say we're happy,
when she says *colette didn't make a living, so friends helped*, i say *ethel*
didn't make a living, so friends helped,
she says *you see* i say *what* she says, when thus comforting, when only
much later she says
what a crime.

Nina Dragičević is a poet and composer, with a Ph.D. in Sociology. She is a transdisciplinary artist whose artistic and theoretical work ranges from LGBTQ+ topics, feminism, and critical theory, as well to sound arts and sound studies. Dragičević is the author the books *Kdo ima druge skrbi* (2014), *Slavne neznane* (2016), *Med njima je glasba* (2017), *Ljubav reče greva* (2019), *To telo, pokončno* (2021), *Kako zveni oblast* (2022), and *Ampak, kdo?* (2023). For her poetry, she received the Jenko Award 2021, Župančič Award 2020, and two Knight of Poetry Awards 2018. Dragičević is the 2023 Werner Düttmann Fellow at the Akademie der Künste Berlin.

Photo: VeliKonja

Gašper Malej

* * *

i shall rip out of myself
a voice which will tell
of daybreak.

Translated by Nada Grošelj

* * *

Tired of waiting.
Tired of voices resounding
within us, the footsteps
whose survival we deny.
In the eternal wish to be
tomorrow. Or somebody else,
a mere pupil of the eye
spreading the nets of a gaze
somewhere in the heights,
behind the horizon and the tangibility
whose signs discolour into foreignness.
In a dilemma. Waiting for a
different explosion to happen,
we lift the veils of responding;
waiting for the starry plain
to open up – not spread out –

where we could take a rest
as peacefully as on a Persian rug.

Translated by Andrej Zavri

* * *

ever less perfect,
but constantly approaching,
I tear myself into a word –
hallucinatorily: like a trace hidden
under the point of tangency,
vigilant like an animal,
so attentive as to be un-
recognizable, the accumulation
of fatal silences. destined
for a curse that lives elsewhere:
why, the insolvability of the question,
the curve rounds off and descends
into emptiness: where I follow it,
and where you can't capture me
in a walnut's shell of embrace.
there I descend. an abyss
and unbearable dripping.
that's what I'm telling you about.

Translated by Andrej Zavri

* * *

The sea is flooding with the strength
of all the elements. A plea for
the passions torn apart, an unknown
person you forget in the mirror

or behind a curtain. All the awareness
is in the waves. Perhaps inaccessible,
underneath the surface. You're ripped
into short, indeterminate shivers. And
maybe you're still there, on the sands.
In the impermanence of the castles built
by a foreign hand. There is death
coming with the sea. You belong to it,
like everything else washed ashore.

Translated by Andrej Zavrl

* * *

who do not bond
bound together
who do not break
although broken
who in a pause
scoop up grace
scattering it through the vale
who deprive peaks
and deprive hollows
who kiss without bodies
and then descend
down to earth
with a lucid awareness
of role play

Translated by Nada Grošelj

Gašper Malej: born 1975 in Koper (Slovenia) where he currently lives and works. He published three books of poems in Slovenian: *Otok, slutnje, poljub* (*Island, Premonitions, a Kiss*, 2004) which was nominated for the “best first book” prize at the 21st Slovenian Book Fair (2005), *Rezi v zlatem* (*Slashes in Gold*, 2009), *Pod tisto celino* (*Under that continent*, 2017). His poetry was translated into twenty foreign languages and included in some anthologies in Slovenia and abroad. He was invited to many Slovenian and international literary festivals (among others: Lahti International Writers’ Reunion; Beijing Poetry Festival; Nicaragua Poetry Festival; Festival Luna de Locos, Colombia; Curtea de Argeş Poetry Nights, Romania – on that occasion he was awarded the „European Grand Prix“ for poetry; Buenos Aires International Poetry Festival), meetings and workshops for poets and translators. His main activity is translating contemporary Italian fiction and non-fiction (at the time more than 30 books of various genres, and various translations of plays

for Slovenian theatres). In 2011 he received the prestigious Golden Bird Award for translation of P. P. Pasolini’s novel *Petrolio*. In 2016 he was awarded a special national prize for translation from the Italian Ministry of Culture and Tourism.

Photo: Ana Geršak

Milan Šelj

Greek Ode (I)

On Halki for a week everything is connected. The morning smell of bread merges in the evening with the taste of wine on the terrace. The plump olive glides across a nipple as we kiss on the beach, and the sheets are sweet with semen as, freshly showered, we make love yet a third time as the night approaches. The gold of honey gleams on your skin; passionately I lick it slowly into a circle. The hair around your genitals is yellowly fragrant of figs which you gather on the way home while I among the stones and thistles pick thyme, so all day long my hands reek of sex.

Tanned by the sun, my body, again in love with yours, is pulsating, desire mirrored in my mind, and for the first time ever I feel confidently dizzyingly sexy! We trade glances like the water and the horizon; like erotic satyrs we go into the sea to cool our erections. In the midday heat I drink (wordlessly) the blue of the billowing surface

and the souls of the dead fly into the sky
from the graveyard across the bay.
With you my restlessness for a moment stands
still; time darts backwards and forwards, and
life is lovingly embraced in death.

The Impotence of Language

For years it waited trapped
behind a wall, only to finally
spill out, scrubbing the silence out
of every pore with writing, tearing
off for salvation to confession,
washing the unsaid away
with the words of a poem.
I am struck by a sentence in
Slovene, and again by another
in English, only differently,
which leaves me at a total loss.
And sometimes I don't know anymore
where I'm standing when feeling is
translated by thought into language.

And I don't know anymore what
language I love you in. Angelically,
you complain that it's taking me
away. You stand alone, helpless at
the door, as I lock myself in the
chamber of my stories, where you
have no entrance to my words.

I lie beside you, you nibbling at
my nipple, strange things roaming
through my head in different languages,
and already your lust is erect again.
I often think that sex is all you
want me for. But when I give
myself over to you in bed, I come
undone. Calmer, I conclude:
the impotence of languages
creates confusion for me, but this
communication of bodies
needs no dictionary.

Greek Ode (II)

Pagan Apollo touched me with his finger of
approbation and something almost unbelievable
has happened – I am discovering my body,
which has become like a poem, a space of possi-
bilities you can turn to your advantage or abuse.

As a child people taught me that nakedness is shame.
In their catechisms everything bodily was con-
nected with disgust. But him I allow nonetheless to
spread me across the rocks in the water and shoot the
erections in our film without the least embarrassment.

Jealous Zeus during the night sends the bora to shake the
old house, and in the morning after lovemaking we wake
up with laughter. I crumple the bundled sheet in my hand
until I realize we are covered in bits of the plaster
that sprinkled on our bed from the Greek ceiling above.

Bouquet of Cracks

All weekend I tidy the clutter
by myself, kitchen to dining room
and beneath the hall stairs.
I rummage through cupboards, and
into a bin bag go herbs and spices
with use-by dates that long ago
expired. I have no idea what to do
with the plastic cartons and glass
jars he so religiously collects.
All this junk piles up relentlessly.
Hangs around my neck, chokes me,
and I don't know how to save myself.
He prefers doing other things. The things
that would make me happy are for him
a waste of time. Just below the ceiling
I notice thin cracks in the wall. Our
house, it seems, is settling. By the time
he gets home I'm cranky and
lonely and angrily push him away.
Like a boat from the shore. Until
he's worn out and fed up. He keeps to
himself for a few days, and something
seems to have shattered inside him.

For days we avoid unstated accusations
until they burn beneath the skin and stale
silence gnaws at us. This time, clearly, he's
not giving in. In a panic I look for ways out,
and I am so frightened I can hardly
breathe. Wednesday night I find waiting
on the table a bouquet of white lilies and his
note: *These are for you!* Beside the vase,

a knife. My hand shaking, I grasp
the wet blade; something hard
has finally broken inside me.

Greek Ode (III)

I lie in the sun at home on the terrace and
gratefully my skin remembers the sand-
storm last summer on Halki: we closed the
shutters and in the idleness of afternoon
made love in the shade of the summer heat.
The boatman's house gives us shelter and
the bed is creaking along with the roof beams.

My sunburnt body is afire and I, devotedly,
with genuine delight, am aware of it.
Awestruck I gaze at the nakedness of our
love without a hint of shame. He too
says to me: "You are sexy, you are so sexy . . ."

After we come we will doze a while and get up
when night has fallen. But this inloveness will
not leave me. And comes back to me today
on the terrace, so that in the big city I recall
round stones, thistle, the songs of the cicadas
and the colour of the Mediterranean sky . . .

Translated from the Slovene by Rawley Grau

Poet and translator, graduated from the University of Ljubljana (Comparative Literature and Sociology). Milan has been living and working in London since 1992. He has published five books of poetry; his first collection *Darilo (Gift)* was described as *one of the most explicitly homoerotic poetry books in Slovenia thus far*. His poems were translated into several languages and published in a Hebrew translation in an anthology *Cavafy's Sons and Grandsons* in Israel in 2015, a substantial selection of his poems in Italian translation were published in the Magazine *Fili d'aquilone* (No. 46, 2017) and in English translation in *The Riveter* magazine in the UK. He contributed several translations for *Anthology of Contemporary European Gay Poetry, Moral bi spet priti* (ŠKUC-Lambda, 2009) and *Anthology of Contemporary European Lesbian Poetry, Brez besed ji sledim* (ŠKUC-Lambda, 2016). His fourth collection of poetry *Tracing the Unspoken* was published in English translation by *A Midsummer Night's Press* in New York in 2019.

Photo: personal archive

Nataša Velikonja

**Poems from the book »A Place at the Crossroads«,
Škuc Publishing House, Ljubljana / Slovenia, 2021**

Stories always come to an end
with two people coming together,
every movie, song, every novel goes in this direction,
people keep their fingers crossed, they cry, breathe
a sigh of relief,
and then there is the ending,
and they walk away from the movie,
they walk away from the book,
they walk away from sentimentality,
they walk on toward their adventures,
run their errands,
whatever they may do,
they make plans for the next day,
and sentimentality comes to an end.

Translated by Andrej Pleterski.

To write a love story
without clichés, without banality,
to describe the loved one
without deep words, mystifications
with which we ever wander off,

not to write of aloneness, of distance, of doubts,
to write of longing to kiss
and to kiss,
to write of a kiss which is no rush of actions,
to write of a kiss which is a fusion,
to write of longing to live in the camaraderie of love
and to live in the camaraderie of love,
not to write of aloneness, distances, doubts,
to write of love.

Translated by Nada Grošelj.

People are celebrating, feasting,
music has been playing on that ice rink for months,
from a distance it is heard with a time lag,
the voices are heard with a time lag,
the rhythm is heard with a time lag,
they coincide no more,
the echo tosses them upside down
as if tossing civilisation,
speech and music bar into a senseless sequence,
louder and softer,
an echo blown by the wind
as if from the bygone, forsaken past
of a mad civilisation,
one day I draw closer,
people are gliding in a circle on the ice surface,
dancing, holding their hands,
everything clicks into place.

Translated by Nada Grošelj.

She asks me how I am,
I'm sad, I reply,
I should have scaffolding round my heart,
she asks me what happened,
I tell her that she knows, all this,
that I don't want to soften with understanding
what rejects my understanding,
to knock down walls, linger in ruins,
that I no longer want to write about the past,
that it is too long and too old, overcrowded,
and I am like a beggar in it, begging for loose change,
the past intrudes in me like disappointment,
I am as one blind, without feelers even,
I am as ignorance,
no longer recognising people in it.

Translated by Nada Grošelj.

Only so much can the heart stand,
we both turn up our noses at decaf coffee,
but sometimes we have to drink it to fall asleep,
only so much can the heart stand,
it may lay pains aside,
heap aside the past, chaos, people,
and so we sometimes drink decaf coffee,
turning up our noses
while discussing the pains, the past, the chaos, the people,
then we can fall asleep
for the heart manages only so many impulses,
we can avoid real coffee,
but not
the pains, the past, the chaos, the people.

Translated by Nada Grošelj.

This is how you move away,
you don't take anything with you at first,
you just go,
spend a few days at her place,
returning to pick up your clothes in your apt,
taking them to be washed in your own washer,
taking your clothes back and forth for a few months,
then you buy yourself a new perfume, leaving it at her place,
slowly, your apt becomes foreign to you,
still, it contains all your books, records, and self-candy,
that armchair was jointly bought by all my three exes,
it stays there,
then you take the childhood necklace and the keyring,
leaving Butterflies by Anica Černež,
and Fables by Krylov there,
my first books, given by mom and dad,
I'll take them one day;
she says, I can empty my wardrobe for you,
I say, one small drawer,
which now contains my whole life
seven books, seven sets of dresses,
a scarf, a headband, an umbrella,
for a week
that keeps being prolonged over and over.

Translated by Andrej Pleterški.

I tell her that I love her
differently than I've loved the others,
as if nothing were before me, because nothing is before me, I love her,
as if I were facing death, because I am facing death, I love her,
as if I were already beyond, because I am beyond, I love her,
I love her as if it were impossible to be with her again,

as if I were beyond,
resisting the farewell;
that love is resistance,
that resistance is not aloneness,
that love is not aloneness,
love is not aloneness.

Translated by Nada Grošelj.

Nataša Velikonja (1967) is a sociologist, poet, essayist, and translator. She has published seven books of poetry; her first poetry collection *Abonma* (*Subscription* / 1994) is considered to be the first openly lesbian poetry collection in Slovenia. She is also the author of six books of essays and scientific papers, analysing the intertwinement of artistic, cultural, political and socio-sexual realities; she writes from a lesbian-feminist perspective. She has translated dozens of literary works of culture theory, lesbian and gay theory, and radical social criticism. She received the *Faculty Prešeren Award* for her undergraduate thesis (1993), the *Župančič Award* for her literary work (2016), the *KONS International Literary Award* (2018),

conferred on authors who are considered to have written socially transformative literature and dedicated their lives to improving social justice, and the *Jenko Award* (2022), the highest poetry award in Slovenia

Photo: Tihomir Pintar

